

United States Holocaust Memorial Museum

Interview with Janina Čižauskienė **RG-50.473*0211** **Part 1**

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Pirmiausia norėčiau, kad prisistatytumėte. Koks jūsų vardas ir pavardė?

Izidorius Klabys: Izidorius Klabys.

Alicija Žukauskaitė: Kuriais metais esate gimęs?

Izidorius Klabys: Septynioliktasis.

Alicija Žukauskaitė: Ir kur?

Izidorius Klabys: Rokiškio rajonas, tada buvo Kriaunų parapija, Balsėnų kaimas.

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, koks yra jūsų išsilavinimas?

Izidorius Klabys: Mano išsilavinimas yra keturi pradžios mokyklos skyriai. Baigiau 1930, Vytauto Didžiojo metais.

Alicija Žukauskaitė: Kokia buvo jūsų profesija?

Izidorius Klabys: Mano profesija amžina – siuvėjas.

Alicija Žukauskaitė: Kai mes buvome susitikę vasarą, jūs sakėt, kad jūs tarnavot keturiose kariuomenėse.

Izidorius Klabys: Aš skaitau, kad tarnavau keturiose. Ar reikia pasakyti kokiose?

Alicija Žukauskaitė: Man pasakykit visas.

Izidorius Klabys: 1938 metais išėjau, tarnavau Kaune, antram pėstininkų pulke, kulkosvaidžių kuopoj. Po to buvau išsiųstas į Marijampolę prieštankinių pabūklų apmokymui. Turiu puskarininkio laipsnį.

Alicija Žukauskaitė: O paskui kas buvo?

Izidorius Klabys: Toliau – sukilėliai. Skaitau, kad kariuomenė, savanoris, sukilėlis buvau. Karas dar buvo neprasidėjęs. Toliau Plechavičiaus rinktinė, tarnavau kaip puskarininkis. Toliau partizanavimas. Aš skaitau, kad tai kariuomenė. Buvau eilinis partizanas kaip ir visi lietuviai.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs priklausėte kokiam nors politinei partijai arba sąjungai?

Izidorius Klabys: Nuo 1937 metų esu šaulys, ir dabar garbės šaulys skaitausi.

Alicija Žukauskaitė: Ar turite šaulio uniformą?

Izidorius Klabys: Turiu.

Alicija Žukauskaitė: Ar turite kokių nors apdovanojimų?

Izidorius Klabys: Apdovanojimų labai daug turiu.

Alicija Žukauskaitė: O kokį savanorio ordiną turite?

Izidorius Klabys: Apdovanojo Adamkus savanorio medaliu.

Alicija Žukauskaitė: Tai čia už ką? Už sukilimą?

Izidorius Klabys: Už visus tuos nuopelnus. Gaunu valstybinę pensiją už sukilimą ir už Plechavičių.

Alicija Žukauskaitė: Kai jūs buvote nepriklausomos Lietuvos kariuomenėje nuo 1938 metų, iki kada jūs joje buvote?

Izidorius Klabys: Mus turėjo demobilizuoti 1940 metais liepos mėnesį. Bet mes laukėm rusų okupacijos, tai mus užlaikė. Mus paleido, kai jau rusai buvo užėję, liepos 10-tą.

Alicija Žukauskaitė: Kas jus paleido iš kariuomenės? Lietuviai, rusai ar patys išėjot?

Izidorius Klabys: Dar rusų kariuomenė nesikišo, Lietuvos valdžia mus atleido (paliuosavo).

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs susitikote su rusų kariuomene?

Izidorius Klabys: Mums tada išdalino pakvietimus. Sporto rūmuose suvedė visus. Ne tik mūsų antrą pulką, bet ir penktą pulką, ir kariūnus iš karo mokyklos. Buvo atvažiuavęs iš Maskvos rusų kariuomenės ansamblis. Tada kalbėjo Paleckis ir Gedvilas, ir visi kiti.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Tada mus kvietė į demonstraciją Laisvės Alėjoje, bet mes grįžom į kareivines į Šančius, į demonstraciją nėjom.

Alicija Žukauskaitė: Kai jus paliuosavo iš kariuomenės, kur jūsėjot?

Izidorius Klabys: Parvažiavau į namus. Į Balsėnų kaimą pas tėvus.

Alicija Žukauskaitė: Kas buvo toliau?

Izidorius Klabys: Toliau... Savo amatą mokėjau, turėjau savo siuvelyklą ir dirbau iki karo pradžios.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs ruošėtės sukilimui?

Izidorius Klabys: Buvo mūsų vadai kiti. Mane pakvietė kaip buvusį kareivį. Mūsų vadas buvo toks Sabaliauskas Tomas, Ilčiukas, ir mes visi ruošėmės sukilimui. Mes toli nebuvom, mes susirinkom. Kai pradėjo terorizuoti komjaunuoliai, mes juos išvijom iš Kriaunų ir Kriaunose budėjom iki užėjo vokiečių kariuomenė.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs žinojote, kad bus karas?

Izidorius Klabys: Kai prasidėjo vežimas į Sibirą, tada mes pradėjom ruoštis. Kadangi mes buvom šauliai, jaun lietuviai. Kiti slapstėsi. Pradėjom ruoštis sukilimui.

Alicija Žukauskaitė: O Sabaliauskas ir Ilčiukas ar jie buvo šauliai, ar jaun lietuviai?

Izidorius Klabys: Sabaliauskas buvo jaun lietuvis, o Ilčiukas negaliu pasakyti. Jis gyveno Vilniuje, bet jis gal buvo nusikaltęs, jis atvažiavo, Kriaunose buvo giminių, ir jis pradėjo vadovaut.

Alicija Žukauskaitė: Kas jie tokie buvo, kaip jūs juos prisimenate?

Izidorius Klabys: Sabaliauską aš prisimenu visą laiką, nes Kriaunose jis buvo šviesesnis žmogus. Buvo jaun lietuvis, pašto agentūroj dirbo, buvo labiau išsilavinęs žmogus. Nors jaun lietuviai nebuvo draugai su šauliais, bet mes su juo sutarėm (sutikom). Kartu partizanavom. Jį anksčiau areštavo, mane vėliau.

Alicija Žukauskaitė: Aš suprantu, kad buvo kažkoks jūsų savanorių būrys, kuopa?

Izidorius Klabys: Mūsų iš karto buvo apie 15-20. Kai užėmėm Kriaunas, tada dar prisidėjo. O kaip vadinosi? Neorganizuota buvo. Paskui tardymams kvietė (po karo). Aš buvau eilinis, aš nevadovavau. Vienus išvežė Rokiškin, kitus paleido, kitus...

Alicija Žukauskaitė: Jūs sakėt, iš pradžių buvo apie 15, o paskui prisijungė?

Izidorius Klabys: Prisijungė. Buvo klebonija, ten buvo būstinė. Ten mes maitinomės, apylinkės žmonės atveždavo maisto. Mes budėjom ne taip, kaip čia sako, nuo 22-ros iki 28-os. Mes budėjom, kol atvažiavo vokiečiai, pastatė policiją.

Alicija Žukauskaitė: O kada pastatė policiją?

Izidorius Klabys: Tuoju, kai užėjo vokiečiai. Datų nežinau. Senas laikas.

Alicija Žukauskaitė: Tai jūs gyvenote klebonijoje?

Izidorius Klabys: Klebonijoje. Ilčiukas buvo klebono giminaitis.

Alicija Žukauskaitė: Kokia buvo kunigo pavardė?

Izidorius Klabys: Slapšys. Bet jis jau buvo tragiškai žuvęs, kai mes gyvenom. Rusai kai užėjo, jis nusišovė.

Alicija Žukauskaitė: Sugrįžkim į tą momentą, kai buvo rusai, dar nebuvo vokiečių. Kodėl jūs turėjote slapstytis?

Izidorius Klabys: Prasidėjo vežimas (į Sibirą). Mes buvom šauliai ir bijojom, kad mūsų neišvežtų. Buvo negraži sumaištis.

Alicija Žukauskaitė: Kada jūs pradėjote ruoštis sukilimui? Kiek mėnesių?

Izidorius Klabys: Pradėjom slapstytis ne po vieną, po du, po tris. Prasidėjo tokie pokalbiai. Sabaliauskas ir Ilčiukas gal turėjo radijas kokias, mes tai nieko neturėjom.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Mūsų kaimas didelis, buvo tik vienas radijas. O jie gal turėjo, gavo kokių žinių ir pradėjo organizuoti.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs turėjote ginklus?

Izidorius Klabys: Mes turėjome, nes buvome šauliai. Tais laikais, ne taip, kaip dabar, užsirašai, kad esi šaulys, po metų duoda ginklą, šovinių, jau gali uniformą pasisiūti. Mes turėjom daugiausiai ginklų. Kai užėjo rusai, buvo liepta atiduot, bet mes neatidavėme.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs į šaulius įsirašėte Kaune ar Kriaunose?

Izidorius Klabys: Kriaunose. Mokytojas buvo šaulių vadas.

Alicija Žukauskaitė: Ar galima sakyti, kad sukilimas prasidėjo, kai prasidėjo karas, ar vėliau?

Izidorius Klabys: Prasidėjo... Mes slapstėmės... Dirbau ne namie, bet Rokišky dirbau. Kai tik karas prasidėjo, tai aš ant dviračio ir į Kriaunas. Visi, kurie buvom pažystami, visi susibūrėm... Šitie komjaunuoliai... Mes su jais susidūrimo neturėjom, mes Kriaunas užėmėm. Tada pastatėm sargybą, saugojom parduotuves, bažnyčią. Kai užėjo vokiečiai, tada kaimuose pakratė komjaunuolius, kurie pasitraukę buvo.

Alicija Žukauskaitė: Ar buvo rusų kariuomenė Kriaunose?

Izidorius Klabys: Nebuvo. Nebuvo nei rusų, nei vokiečių. Nuo Rokiškio atvažiavo. Mes Kriaunose laukėm. Atvažiavo vokiečių motociklininkai. Mes turėjom baltą vėliavėlę, iškėlėm. Jie privažiavo prie mūsų, pažiūrėjo. Vienas kitas iš mūsų mokėjo vokiškai. Tie paklausė: komunistų yra? Sakom, buvo, bet nėra. Klausia, o žydų yra? Sakom, nėra, pas mus ir nebuvo. Daugiau nieko, pamojo ranka ir nuvažiavo Daugpilio pusėn.

Alicija Žukauskaitė: Tie pirmieji vokiečiai, kas jie tokie buvo?

Izidorius Klabys: Jie trys važiavo. Motociklas su priekaba. Priekaboj kulkosvaidis.

Kokios jie kariuomenės mums nesvarbu buvo, ir mes nežinojome.

Alicija Žukauskaitė: Kai jūs juos sutikote, ar jūs turėjote kiekvienas savo ginklą?

Izidorius Klabys: Pas mus buvo balti raiščiai ant rankovės.

Alicija Žukauskaitė: Ginklai buvo?

Izidorius Klabys: Nepasakysiu, senas laikas. Gal turėjom, nežinau.

Alicija Žukauskaitė: Kiek praėjo dienų nuo karo pradžios, kai jūs pasitikote vokiečius?

Izidorius Klabys: Kiek dienų?.. Gal dešimt dienų, greit. Pas mus frontas ėjo pro Obelius, o pro mus joks frontas nėjo. Sartų ežeras buvo kaip užtvara. Žvalgai pravažiavo, ir viskas.

Alicija Žukauskaitė: O tas Ilčiukas buvo jūsų vadas? Ar Sabaliauskas buvo vadas?

Izidorius Klabys: Jie abu vadovavo. Nei laipsnių nebuvo, nei slapyvardžių. Ilčiukas mokytesnis buvo. Jis buvo kompozitoriaus brolis, jei tokį girdėjot. Paskui jis su mumis slapstėsi, kai mes partizanavom (po karo). Paskui pasidarė dokumentus, dirbo Vilniuj, ir vietiniai jį atpažino, išdavė. Jis buvo nuteistas mirties bausme, paskui pakeitė 25 metams. Jis išbuvo... Paskui sumažino bausmę. Gyveno Vilniuje, buvau keletą kartų susitikęs. Jis vyresnis už mane, tai jau greičiausiai miręs.

Alicija Žukauskaitė: O Sabaliauskas?

Izidorius Klabys: Sabaliauskas seniai miręs. Sabaliauskas irgi buvo teistas 25 metams, grįžo, Zarasuose gyveno ir mirė. Seniai mirė. Jis irgi vyresnis už mane.

Alicija Žukauskaitė: Kai prasidėjo sukilimas, ar jūs buvote apsvilkęs šaulių uniformą?

Izidorius Klabys: Aš neturėjau. 1937 užsirašiau, 1938 išėjau kariuomenėn, kai grįžau, jau buvo rusai, jau buvo viskas.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Kas davė įsakymą užsirišti baltus raiščius? Kam buvo reikalingi balti raiščiai?

Izidorius Klabys: Atpažinti... Rusų laikais vadindavo baltaraiščiais. Atpažinimo ženklas buvo baltas raištis.

Alicija Žukauskaitė: Jums, kaip siuvėjui, ar teko siūti baltus raiščius?

Izidorius Klabys: Patys kokius turėjo, tokius užsidėjo. Nebuvo standartų. Ir užrašų nebuvo. Pas mus nebuvo. Kitur nežinau.

Alicija Žukauskaitė: Sakot, kad sukilimas truko, kol susikūrė policija. Ar jums po to pasakė, kad jūs esate nereikalingi? Kaip buvo?

Izidorius Klabys: Patys išsiskirstėm, visi dirbom, buvo vasaros laikas. Kaune buvo sukilėlių centras, tai vokiečiai tuoj juos nuėmė. Buvo paskelbta Lietuvos

Nepriklausomybė. Vokiečiai užgniaužė, iš karto visi išsisklaidė.

Alicija Žukauskaitė: Kriaunose kai buvo sukilimas, kaip jūs įsivaizdavote? Kad Lietuva bus nepriklausoma ar priklausoma nuo vokiečių? Kaip jūs įsivaizdavote?

Izidorius Klabys: Kol buvo mūsų vadai, jie turbūt turėjo radiją, girdėjo žinias iš Kauno ir mums aiškino. Kai buvo vokiečių likviduoti sukilėliai iš Kauno, jie mums nieko neaiškino. Bet jie dirbo savo nuožiūra... Jie turėjo ryšį su Rokiškio. Kas kaltesnis, tą pasiuntė į Rokiškį. Aktyvistus, komjaunuolius. Prie Kriaunų yra bent trys rusų kaimai. Aš buvau eilinis sukilėlis. Mano išsilavinimas...

Alicija Žukauskaitė: Kai susikūrė policija, ar dalis sukilėlių perėjo į policiją ar ten buvo visai kiti žmonės?

Izidorius Klabys: Iš valsčiaus buvo atsiųstas vienas policininkas, toks pavarde Kaupas.

Alicija Žukauskaitė: O ar buvo vokiečių valdžia?

Izidorius Klabys: Ne, vokiečių nebuvo?

Alicija Žukauskaitė: Kiek Kriaunose buvo komjaunuolių ar aktyvistų, kaip jūs juos vadinate? Vienas, du ar penkiolika?

Izidorius Klabys: Nieko nepasakysiu, skaičiaus nežinau. Aš buvau užsiėmęs darbu.

Alicija Žukauskaitė: Jūs sakėt, kad jūs išvaikėt komjaunuolius.

Izidorius Klabys: Kai prasidėjo karas, jie važinėjo su autobusu ir... Keletą nušovė, kiti slapstėsi. Ne autobusu važinėjo, sunkvežimiu. Bet mes kai užėjom, jų jau nebebuvo, jie neatvažiavo į Kriaunas, jie daugiausia pasitraukė. Su jais kontakto ar susišaudymo nebuvo, su komjaunuoliais.

Alicija Žukauskaitė: Kaip suprasti „jie važinėjo su autobusu“?

Izidorius Klabys: Jie važinėjo po kaimus, ieškodami Lietuvos aktyvistų, jie žinojo, kokie mes buvom. Kurie šauliai, kurie pavasarininkai.

Alicija Žukauskaitė: Ar jie važinėjo, kai karas prasidėjo, ar prieš tai?

Izidorius Klabys: Jie važinėjo, kai prasidėjo vežimas į tremtį (į Sibirą). Mokytojus paėmė, kitus paėmė.

Alicija Žukauskaitė: Tai čia prie rusų?

Izidorius Klabys: Prie rusų.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs žinote pavardes tų, kurie važinėjo ir gaudė?

Izidorius Klabys: Pavardžių neatsimenu. Buvo toks rusas Loginovas, buvo toks lietuvis... bibliotekoj dirbo... Mano šeima buvo didelė, mano seserį ir brolių vokiečiai buvo išvežę į Vokietiją. Mes nelabai stipriai gyvenom, reikėjo dirbt, aš toj politikoj... Aš tik prisidėjau... Kai prasidėjo karas, reikėjo prisidėti prie šio tokio Lietuvos išlaisvinimo ir mes susibūrė.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Ar kai grįžote į Kriaunas, ar matėte tuos komjaunuolius, aktyvistus? Izidorius Klabys: Mes grįžom, kai jau buvom susiorganizavę, kokie 15-20 vyrų, ir tada mes jų neradom, bet sugrįžom, kad neterorizuotų Kriaunų apylinkės.

Alicija Žukauskaitė: Sukilimas pasibaigė, ir grįžot į darbą. Kas buvo paskui, kad jūs nuėjote į trečią kariuomenę?

Izidorius Klabys: Į Plechavičiaus? Plechavičius 1944 metais vasario 16-tą pasakė kalbą, kad reikia burtis į lietuvių rinktinę. Kadangi aš buvau puskarininkis, tai aš jaučiau pareigą. Aš važinėdavau dažnai į Kauną. Nuvažiavau į Kauną, gavau milinę lietuvišką seną, užsisiuvau antpečius ir užsiregistravau Rokiškyje. Užsiregistravau į Plechavičiaus kariuomenę. Aš ten nuvažiavau uniformotas. Aš buvau Plechavičiaus armijoje Rokiškyje. Mane paskyrė būrio vadu. Buvo trys būriai. Man teko važiuoti į Kauną pas Plechavičių atvežti ginklą. Mes nuvažiavome. Tai teko su Plechavičiumi pasisveikinti. Jis paskyrė ginklą visai kuopai, atvežėm į Rokiškį, visus apginklavom, uniformas davėm. Mes išbuvom, kol vokiečiai pradėjo Plechavičių naikinti. Plechavičius atsisakė eiti į frontą. Tada Plechavičių areštavo, o mūsų kuopos vadas paleido kuopą neribotom atostogom. O mus, tokius patikimesnius, apie 15-20 vyrų pasiliko Rokiškyje laukti vokiečių. Mokykloj buvo būstinė, ir mes padarėm ryšį nuo Kauno, kad mums praneštų, kada važiuoja vokiečiai. Tai mums pranešė, kad nuo Kamajų važiuoja dvi mašinos vokiečių. Tada mes susiėmėm ką reikia. Ten netoli miškas, pasitraukėm. Vokiečiai atvažiavo, mūsų nerado ir nė vieno neareštavo.

Alicija Žukauskaitė: Su kuo jūs turėjote kovoti kaip Plechavičiaus kariuomenė?

Izidorius Klabys: Plechavičiaus kariuomenė... Jūs žinote geriau už mane. Plechavičiaus idėja... 1918 metais... Kai vienas frontas išeina, kitas ateina, tam tarpe atstatyti Lietuvos valstybę. 1918 metais buvo tas pats, ir dabar buvo planuota. Jau frontas ėjo į Vokietiją, frontas jau nebe toli. O mes tarnaujame kariuomenėje. O kai tarnauji kariuomenėje, tai klausai valdžios, o valdžia klauso didesnės valdžios. O mūsų reikalas buvo vykdyti vyresnių karininkų įsakymus.

Alicija Žukauskaitė: Jūs sakėt, kad kai atvažiavo vokiečiai, jūs bėgot į mišką. Ar jūs pasilikote tame miške, kol atėjo rusai?

Izidorius Klabys: Išsiskirstėm kur kas.

Alicija Žukauskaitė: Kai atėjo rusai, frontas, kur jūs buvot?

Izidorius Klabys: Mes buvom namuose. Du iš mūsų kaimo rusai suėmė. Buvo atvažiavę ir manęs suimt, kadangi aš buvau šaulys, buvau Plechavičiaus... Visi matė, žinojo, kad aš turiu ginklą, bet aš, kaip siuvėjas, namie nebuvau. Nuo to laiko, kai tuos paėmė, aš pradėjau slapstytis. Rusai užėjo maždaug 15-tą birželio, tai nuo to laiko pradėjau slapstytis. Pas žmones dirbau. Pas vienus pasiūvi, pas kitus. Mano apylinkė plati, žinoma. Ir ar prasislapsčiau vienas. Paskui prasidėjo didesni areštai. Susijungėm: Sabaliauskas, daugiau tokių... Pradėjom partizanaut nuo 1944 lapkričio. Mūsų Kriaunų būrelis prisijungė prie Antazavės būrio. Antazavės būrį istorija žino. Kauzono būrys buvo Antazavės šile. Prisijungėm, buvom apie 85 vyrai. Partizanų būrys buvo kaip reikiant, turėjom slapyvardžius, pareigas.

Alicija Žukauskaitė: Koks buvo jūsų slapyvardis?

Izidorius Klabys: Margis.

Alicija Žukauskaitė: Kada baigėsi jūsų partizanavimas, kada jus areštavo?

Izidorius Klabys: Jūs, istorikai, labai gerai žinot. 1944 metais gruodžio 26-tą pradėjo supt Antazavės šilą kariuomenė, sribai... Mus apsupo antrą Kalėdų dieną. Mes visą dieną su

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

jais kariavom. Jie puolė, o mes gynėmės. Apie tai daug knygų parašyta. Mes, kai jau atėjo vakaras, sutemo, jie pasitraukė nuo mūsų. Jie buvo apsupę mišką iš išorės. Mes buvom vietiniai žmonės ir mes atradom tarpą... Iš mūsų žuvo tik vienas partizanas, Kairys. O mes visi pasitraukėm, išėjom nematomai iš apsupimo.

Alicija Žukauskaitė: O kada jus areštavo?

Izidorius Klabys: Areštavo po metų. Kai išėjom, išsiskirstėm. Prie Anykščių dar buvo partizanų, o man buvo kur slėptis, aš pasilikau savo teritorijoje, namuose. Kiti buvo išėję į Anykščius, žuvo ant Sartų ežero.

Alicija Žukauskaitė: O kaip jus surado? Ar jūsėjote pats prisistatyti, nes buvo amnestija?

Izidorius Klabys: Mes 1945 metais išsiskirstėm po vieną ir taip praleidom žiemą.

Gegužės pradžioje mes vės susirinkome, apie 15 partizanų, slapstėmės. 1945 metais, kai karas pasibaigė, čia sutraukė daug kariuomenės, pradėjo šukuoti miškus. Tai mes išsiskirstėm po vieną. Bet mes sutarėm su vienu partizanu, išsikasėm bunkerį. Mes dviese slapstėmės. Trečias buvęs partizanas, kai pamatė, kad mišką supa, atbėgo ir įlindo į mūsų bunkerį. Sako, supa mišką, aš neturiu kur dėtis. O kareiviai matė, kad kažkas sujudėjo. Pradėjo mūsų ieškoti ir atrado bunkerį. Mus ištraukė. Mūsų bunkeriukas buvo mažas, ginklai atskirai paslėpti. Mes buvom be ginklų. Mus ištraukė. Buvom pusantrų metų tardomi, gavom po 10 metų, atsėdėjom ir sveiki sugrįžom.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.